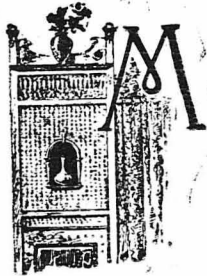

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΔΙΚΗΜΑΡΤΟΣ ΤΩΝ ΔΕΙΡΩΝ

Ο ΚΑΤΑΣΤΙΚΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Δημ. Τζαβέλλας στη Σχολή των Ευελπίδων. Η τρέλλες του. Θέλει ν' ανακινήσει τη Σχολή στον αέρα! Ο πατέρας του τον αποκηρύσσει. Στο Άλγερσι. Η είδησις του θανάτου του. Ο Κατάστικτος άνθρωπος αποκαλύπτεται. Είναι ο ώς νεκρός πιστευόμενος Δημ. Τζαβέλλας. Η συγκλησις των συγγενών του. Τι διηγήθη ο ίδιος. Τι γράφουν τα φύλλα της εποχής. Το μωραϊόν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΜΙΑΣΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς έβγαζε έξω στην Άθηναι και πώς την αναστάσσε με το άλλοκοτο φρασμό του και το σκοτεινό και μυστηριώδες παρελθόν του ο «Κατάστικτος Άνθρωπος». Δηγηθήκαμε πώς, έξ αιτίας μερικών φρασών του, έπιστενή πώς εινε ο φρονιτής — ως πάντες έβλεπαν — εν Άλγερσι Δημ. Τζαβέλλας, γιός του Κίτσου Τζαβέλλα. Και έξιστορησαμε τό της περιπετειώδους ζωής του Δημ. Τζαβέλλα, μέχρι της στιγμής που εισηγήθη στη Σχολή των Ευελπίδων, για να φράσσομε από γεγονός του θανάτου του στο Άλγερσι.

Ος Έβλεπε ο Δημ. Τζαβέλλας εδημοφρως διάφορα έπεισοδια και αναστάσσε χωροετικώς τη Σχολή. Ο τότε σωμαδικής του στη Σχολή των Ευελπίδων Νικόλαος Ζομπάς έφρονιτικε μια μέρα μαζί του και τον έπλάσσε. Ο Δημητρός Τζαβέλλας τον αναλεπίσσε τό φράσιμα, μερικοί από τους μαθητάς πήραν τό μέρος του πρώτου, οι άλλοι του δεύτερου κ' έτσι η Σχολή των Ευελπίδων χωρίστηκε σε δύο αλληλοχάσσιμα κομματια, με ηγρχούς τό Νικόλαο Ζομπά τό ένα, τό Δημητρώ Τζαβέλλα τό άλλο...

Ετσι πήρανα τό τραγικα, όταν ο Κίτσος Τζαβέλλας έφανε Υπουργός των Στρατιωτικών. Τότε ο γιός του Δημητρός έβηρε περισσότερο θάρρος διοργάνωσις ανωμασιαι με τον παράδοχο σκοπό να... ανακινή τη Σχολή των Ευελπίδων στον αέρα... Επειχός η τρέλλι ανωμασιαι αποκαλύφθη εγκάλως και ο Κίτσος Τζαβέλλας αναγκάστηκε ν' αποκηρύξη δημοσιαι τό γιό του. Αλλά τό γεγονός έθεσσηται πολύ σοβαρό, η Κυβέρνησις διέταξε τη Σχολή των Ευελπίδων και ο Δημητρός Τζαβέλλας έμεινε άπολιος πολιτής.

Ζωηρός όμως και φροκινόμενος, όπως ήταν, δεν υποθέσσε να περνά τον καιρό του ζωής όρσει. Έβασα, ο πόλεμος των Γαλλων έναπτον του βασίλειος του Άλγερσιος Αβδούλ Καδέρ ήθε να του δώση νά σταδιο ένεργείας... Ο Δημητρός Τζαβέλλας ανέγει άνεως νά τό Παοισι, κατατίσσει στο Γαλλικό στρατό και στέλνεται από μέτωπο στο Άλγερσι.

Σε λίγες μέρες γίνεται τρομερή μάχη, στην Κωσταντινα. Στη μάχη αυτή έπεσαν πολλοί Άλγερσιοί, άλλα και πολλούς Γάλλους έφανε τό Άλγερσικο βόλι... Σε κάμποσο καιρό ο Υπουργός Τζαβέλλας έβασε δι' ο γιός του Δημητρός «επληρωθή θανατικώς γενναίως πολεμώσας». Ο Τζαβέλλας συγκληθήκε βαθιτάτα από την είδησι αυτή και κερμεινε άναπονομα νεότερες ελπίσεις, άλλα ματαιώς. Ο καιρός περνώσσε και καινού είδησις δεν έρχότανε...

Καινού είδησις δεν ήθεε λοιπ. «Οι φρονιθέντες — έγραφε μετά καιρόν μαζί έμμερις — εν τη μάχη της Κωσταντινης, ήσαν πολλοί. Φαινετα λοιπόν ότι και ο Έλλησ έβελοντής Α. Τζαβέλλας δεν ή παίνει πλέον εν τη ζωή».

Αυτα σχετικώς με τη ζωή και ζωίσις σχετικώς με τό θάνατο του Δημ. Τζαβέλλα. Και τώρα έπανερχομεθα στον «Κατάστικτο Άνθρωπο». Η Άθηναις έμμεριδές της έλευσής της συναντήσσε του εκκατακτιου ανθρωπώσσε με τους συγγενείους του Τζαβέλλα, ανέφρασαν τις ακόλουθες πληροφορίες σχετικώς με τον πρώτο:

Η κυρία Ζομπά μετά του αδελφού της μετέβησαν χτες εις τό «Ξενοδοχείον της Μασσαλίας» διά να ίδουσι και πάλιν τον σωματικώτητον τον Καλετάν Κωσταντήν. Ο κατάστικτος με εικόνας άγριου θησιου ανθρωπώσ τους έδέχθη άδελφικώτατα και άίσεως άρως να σινομή μαζί τους. Παραδόξως όμως, αντί να δημηγή, έρωσώσσε και έμάνθανε. Ίδιατέραν έμμερινη εις τας έρωσώσεις του ανέκτιψε εις κάθε τι τό όποιον άφείσσε την κυρίαν Κριζώτου. Συγκλημένος ζωηρός ά-

τό τας πληροφορίες που του έδωσαν, έβγαλε από τό χέρι του δύο χωρσά δαχτυλίδια και τό προσέφερε, τό ένα εις την κυρίαν Ζομπά και τό άλλο εις τον κύριον Κριζώτου, διά να τό δώση εις την κυρίαν Κριζώτου, την όποιαν έγνώσση — έλεγε με δάκρυα — μικράν. Οι δύο έπισκεπται τον έρωσώσιον περι της καταγωγής του, περι των εις τό Σοδύ συγγενών του, άλλ' αυτός δεν άπαντώσσε τίποτε. Έφάνη τον ήλιον ν' αποφύγη έμμεριθρέσις... Εις μίαν στιγμήν μώνον έρώσθη τον κ. Ζομπά:

- Και πόσα παιδια έχετε;
- Έχω τον Κίτσο, έχω τό Δημητρώ...
- Ο Καλετάν Κωσταντής ταρώσσει, κλονίζεται.
- Ά, έχετε λοιπόν και τ' όνομά μου; λέγει και αναλύεται εις δάκρυα.

Η κυρία Ζομπά κάτι ύποπτεύεται, κάτι έννοιει, άλλα διατάσει άκομή να πιστεύη εις ό,τι βλέπει, εις ό,τι άκούει... Ο Καλετάν Κωσταντής κλαίει και εν τη παρηγή του αποκαλύπτεται πλέον:

Εινε ο Δημητρώς Τζαβέλλας, ο υιός του Κίτσου, ο θεσις της κυρίας Ζομπά και του γιού κ. Σπυριδώνος Κριζώτου!... Ψυχολογήσεται τώρα — συνεχίζει η έμμερις. — Παρέχεται η συγκλησις, και ο Δημητρώς Τζαβέλλας μετανοεί. Ζητεί να κρηφή και πάλιν! Έκρηψε τ' όνομά του εις τό συμβολαιογραφείον, όταν αντί αυτού έγράφασε στο συμβόλιαιο ένα σταφύλι, άλλα τώρα, προδοθείς από την συγκλησιή του, συνανθεται τωσ ό,τι δεν εινε άξιος να φέρη τό όνομα αυτό με την εμμεριθρεσιον άξιοπρόσηται.

- Όχι, μη με φανερώσειτε! — λέγει προς τους άνεμους του — γιατί θα σοτωθώ!... Δεν ήθελο να με μάθη κανείς! Θα φύγω, θα πάω πάλιν εκεί που ήμουν. Θα πάω να χωρηθώ μαζικά, πολύ μαζικά!... Θα τρελαθώ, θα σκοτωθώ, θα φύγω, μη με φανερώσειτε!...

Η συγκλητικώς αυτές σκηνές, τό μυστηριώδη και άλλόκοτα αυτά γεγονότα, έχουν άνωστασίσει τους Άθηναιούς.

Και συνεζίζουσι σχετικώς η έμμεριδές της έποχής: «Επάλλαινε άκομή χτες — ο «Κατάστικτος Άνθρωπος» — με την καρδιαν του, με τον νούν του, με τό οικογενειακόν φίλτρον του, με τας άναμνήσεις του, με τό παρελθόν του! Έβασανέτο άκομή από τρομακίαις αλληλοχάσσιμον σκηνίσιον μέσα εις τό δοματικόν του εν τη «Ξενοδοχείω της Μασσαλίας» και έφάνηε ότι ειχε μέλλον άπόσσιον να κρηγή, όταν έβασα αναίγεται η ήθη και μπάνει η κυρία Κριζώτου, η αδελφή του! Τού λέγοντο ποία εινε και ο Δημητρώς Τζαβέλλας πέντε λιθοβόμος. Συνοχεται, αλλά διά να πείσι και πάλιν...»

Την άλλη μέρα τό φύλλα έφρασαν ό,τι ο Χορτος Δημητρώς Τζαβέλλας παρελήμθη από τους συγγενείους του και μείνε στο σπίτι της αδελφής του κυρίας Κριζώτου, τό μυστηριώδη συμβόλιαιον ελπίθη, αποζημιωθέντος του έπισημασσητου, όπως τον έπεδεικνε στο κοινόν, και η οικογένεια Τζαβέλλα ένανέκτησε τό πρό 42 έτών άπολικός μέλος της...

«Εξενέγκατε την στολήν την πρώτην και ένδύσατε αυτόν, και ένγκραντες τον μόνον τον σκευτόν, θύσατε και φαρώντες εύφραναθώμεν» διι ούτος νεκρός ήν και άνέζησε και άπολικώς ήν και εύεθή».

Μόνον η περικατή αυτή του Εδαγγελίου, η άναφερομένη στην παρεβολή του Άσώτου Υιού, μπορεί να παρεσθητή τη συγκλησιή που έπικρατώσσε τις ακόλουθες μέρες στα δύο άρχοντικά συγγενικά σπίτια των Άθηνων, της κυρίας Πηνελόπης Κριζώτου και του κυριου Ζομπά. Η δοματικη άναγκώσις με τον αδελφώ της πρώτης και θείο του δεύτερου, κατέιτη της φρεγής όλων. Ο Δημητρώς Τζαβέλλας έβλαγε διαρκώς. Βηξε αποκορησθη από την αδελφή του όταν ήταν μικρή κοπέλλα, και την ενανάβλεκε με γιούς και έγγονούς! Έκείνι πάλιν τον ένούσαν νεκρό πρό έτων, σοτωμένο, στο Άλγερσι, και τον ξαναέβλεπαν ζωντανό, και πός!

- Και μετς σου ενανάμω μνημόσιναι... τού ειπε η κυρία Κριζώτου όταν εκάθησαν στο οικογενειακό τραπέζι να φάνε.

ΣΤΙΧΟΙ ΣΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ

Την είδα, την άγάπησα κι' από την ώρα εκείνη πάλι τρελλός έγινα και σαν παιδί θρησό. Από μπροστά μου έχόθηκα, έμοι στη γη μ' άφινει, διαβάνω μέρη άδιάστατα και κλαίοντας τη ζητώ. Πού νάναι, λέω μονάχος μου με την καρδιά θλιμένη για να της πώ τι αισθανομαι βαθεια στο σωθικα. Κι' ενού φρασώ ο δάστυχος σου νάν' η γεία κορυμμένη, δεν έβρα πώς έμωφθηκα στη δόλια μου καρδια. ΣΤΕΦ ΜΑΡΤΥΡΟΚΗΣ

Ο Αημιτριος Τραβέλλας έσταυρωκοπήθηκε τρεις φορές και είπε : — Χριστός 'Ανάστη, λοιπόν !... *

«**Ηρωοποιηόμενος**» — γράφει ο συντάκτης της «**Αεροπολέως**» — από τους συγγενείς του, ο Δημ. Τραβέλλας έφορτάτα μετά περιεργούς διά τας παροικονομαστικας περιπέτειας του. 'Αλλ' ο εκπατάστικος άνθρωπος, μη συνειδηθών άδωκη έξ της αναγνώσεως, δέν εινε εις κατάστασιν να τας διηγηθῆ... Ζητεί να λησμονησῆ το παρελθόν, να θέσῃ την μακροχρόνιον Ουδωσιανόν του, και όταν τον ερωτοῦν διά τα καθήματα του συνταροφάσεται.

— Εμαρτήθησα, λέγει, σαμανταδιού χρόνια, ελήθησα μεγάλη κατάνου... Ο πατέρας μου μοι ειπε, όταν επήγα στη Γαλλία, να μη γυρισω αν δεν ανδραγαθήσω και λάβω μεγάλο βαθμό... Κι' εγώ ώσπιστρα να μην ξανακατήσσω στην 'Ελλάδα !...

'Αλλ' εινε γλυκό της πατρίδος το γόημα, και ο Τραβέλλας, επειτα από δέκα ετών περιπλανήσεις, ηρνοιασως ελπιαστικη την ανάγκη να ξαναβῆ την πατριζην γην. Ηρνοιασως ανθρωπισος, φίλος της πολεμικής δράσεως, τεταμένος από την κληρονη των όπλων, ως από μορσιν άμοιαν, και ζητών να γίνη αξιος του όνοματος του όποιον εφερε διά πολεμική δράσεως, εταραχθη μόλις άκουσε ότι η 'Ελλάς συνεκλιόετο εναντιον της δυναστείας του 'Οθωνος !...

Μιαν νύκτα λοιπόν ο Δημ. Τραβέλλας αποβάδετα άγνωστος εις το Ναύπλιον και, από φροδώνιον, λαμβάνει μέρος εις την εσωτερικην έκείνην επανάστασιν. 'Ηλθε άγνωστος, έπολέμησε άγνωστος, έφυγε και πάλιν άγνωστος... Ειδε, λέγει, ότι ο άγών εκείνος δέν ημολοφουσε να του άνοιξη ενού στάθιον και, σημιομορφόμενος με την πατριζην έντολην, έφυγε, άπόδ δέν έλασε να ζῆ εις την 'Ελλάδα ως άλλος πολιτης... *

Το περιεργον εινε ότι οι άλλες τρεις περιπέτειες της ζωής του Τραβέλλας την πρώτη θεσι κατέγη η αιμιλιόσσια. Από χρόνον παιδικά ακόμα, αιμιλιόσπισθη στο Σουδῆ από τους Τούρκους. Στον πόλεμο των Γάλλων, στο 'Αλγέρι, από ελληγοθήθηκε βαρυσί στη μάχη της Κωσταστικης, (όπου σκοποθήσαν και δύο σύντροφοι του 'Ελληνας), έπειτα από γέμου των εχθρών. Στην Κίνα αιμιλιόσπισθη πάλι από τους ηθιοώδεις Μπόξερς και μόλις κατόφθουσε να διαφύγη το θάνατον. Και στίς 'Αθῆνας, πάλιν, ως αιμιλιόστος σχεδόν υποφουσε να θεοσηθῆ, απόδ ήταν στί διάθεσι του επηρεχοματία που τον ειχε μισθήσει. Αύτου ελήθησε ο πατέρας του για να τον ελευθερωσῆ από τους Τούρκους, Αύτου ελήθησαν οι συγγενεις του για να τον άρψη ελευθέρων ο 'Αθηναίος θεατροφώνης που τον εζέεθε στο ζούνον.

— Και ίδου ποῦ — γράφει η έφημερίς — άναμναίνεται η ισχυρή του περιφόμενος και πός κρατινται α' δευσιαι, μινες προλήρητες.

— Ας άψισουμε όμως τον ίδιον του «**Κατάστικτο ανθρωπος**», τον Δημ. Τραβέλλα δηλαδή, να διηγηθῆ μόνος τον την τροχική και περιπετειακή ιστορία του. Πως έπεισε στο γέμου των άρσιων και πός τον εατημάτισαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια της αλλοκότου αυτής ιστορίας.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΚΗΔΕΙΑ Α ΛΑ ΟΡΑΤΙΟ !

Μιά από τις περιεργότερες άσφαλώς κηδείες τον αιώνον, ήταν και η κηδεία του 'Αγγλου Νεαγχιτόν, ένας εκκεντροποι εσταταρόν και ημναστικώ ομαδοῦ τού Λατινον ποιητοῦ 'Ορατίου, η οποία έγινε στις 6 Μαΐου 1733.

Κατ' έντολην του νεκρού τῆσθησαν ένα άπειροτο μαμμάριον μνημό με την αζολοσθη έπιγραφη, λαμμένη από κάποιον οδή του 'Ορατίου : NON OMNIS MORIOR (δηλ. δέν πεθάνω καθ' ολοκληρίαν).

'Ιωάννης Νεαγχιτόν, 1733.

Επίσης έζη φίλοι του μαμαφίτου, οι όποιοι, κατά την επιθυμία του, τον ειχαν συνδεδειχέ ως την τελευταία του κατοικία, έψαλιν, μετά την ταφή, την τελευταία στροφή από μια οδή πάλι του 'Ορατίου, την έξης :

Μην θάσσει με νεκρικά τραγούδι το κομῆ μου, δέν θέλω πένθη άνώφελα κι' άπερα δάκρυα άκομα. 'Ησυχια βαλτε με βαθιά στη γῆ την ύστερήν μου κι' άφισσει το σῆμα μου να ξαναγινη χῆμα.

Κατ' την κηδεία, τέλος, του περιεργου αυτού 'Αγγλου η κημπίνας τον εκκλησιον δέν εσημάναν — καθ' έντολην του φυσικά — ούτε και οι συγγενεις του παροικουθήσαν. 'Η νεκρική κίσσα ειχε βιαη με πρόσιον γόημα, το όποιο σμολοδῆει την έλπίδα, ο δε νεκρός ειχε κτηθῆ με την πύ λιμωρη στή του. Κάποιον από το κεφάλι του ειχε τοποθεθῆ με παλαιά έκδοσος του 'Ορατίου, διαφοροετικῆς δε έκδοσος του ίδιου ποιητοῦ ειχαν έπισος τοποθεθῆται στο άριστοστο τον χέρι και πίσω από τη μέση του. Έκτος αυτών, μέσα στην κίσσα βρισκονταν τα κηδέματα του Μίλωνος κι' ένα μικρό Εδωγγέλιον. «**Όταν ετελειωσε η κηδεία, οι φίλοι του γύρισαν στο σπίτι του και παρεκάθησαν σ' ένα πλούσιον δείπνο που ειχε ετοιμάσει η αδελφή του μαμαφίτου και' έντολην του.**» — Έπειτα έψαλιν μια άλλη οδή του 'Ορατίου, κι' αφοῦ ήταν από ένα ποθητό σαμπάνια, έφυγαν για τα σπια τους εδωδησάται.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Στην ελαρχία του Μυλοποτάμιου, στην Κρήτη, ειχε ένα μεγάλο σπήλιον, του όποιου κανείς δέν μπόρεσε να βῆη την άνοιη, και το όποιο λέγεται «**του Σεντόνη**» η τρύπα.

Μιά φορά βάλλαν μέσα στο σπήλιον αυτό έναν πετεινό. Αύτος άρχισε άμείσος να κρῆξη από το φόβο του και να τρέξῃ σάν δαιμονισμένος. Στο τέλος βγῆκε από το αντίθετο μέρος του σπηλιου, στη «**Φλέβα του Μασκουραίου**», δυο μίλια δηλαδή μακριά. 'Όταν βγῆκε έξω, ο λιμώδης του ήταν μια πύχη πιο μακριά από το ποῦ κρῆξιμο !... *

Λένε ακόμα οι χωρικοί πως το σπήλιον αυτό έχει μέσα καλαμιόνες. Άκούνε μάλιστα πολλές φορές το θρόσιμο των καλαμιών, όταν φυσῆη άέρας. *

Μέσα στην τρύπα του σπηλιου του Σεντόνη μῆκε μια νύχτα ένας κλέφτης. Βαστούσε μαζί του ένα κλειδιον κρόδατο και τον αζολοσθησαν δυο σάβλο.

Σάν μῆκε στο σπήλιον, έφαγε το ζῆο, το έψαρε, άναψε φωτιά κι' άχρισε να το ψῆνη στη σούδα.

Σε λίγη ώρα όμως, να και βγαίνει από της σπηλιάς το βάθος ένα παιδικά ολόγυμνο. Σιωπῶν στη φωτιά να 'εσταθῆ κι' άχρῆζει να κονδεντιάζῃ με τον κλέφτη.

— Ποιός είσαι, παπάκι ; τον ρωτάει.
— Ο «**Κρωματιστός**» μου, (ό εαυτός μου), απάντησε αυτός.
— Δός μου και μέσα, μαμάκι, κρῆς, τῶ λέει ύστερα.
— Άμα ψῆθη, τῶ αποκρινεται ο κλέφτης.

Μά το παιδί άχρῆζει να κλειθῆ, κι' ο κλέφτης, επειδή δέν μπόρεσε να το άζουη, έκοβε και τῶ εδινε κάθε τόσο ένα κομμάτι κι' ας ήτανε μοσημμένο. Το παιδί το έρωγε άμείσος, όσοστο τον τέλος τῶμαγε όλο το άρσι και ζητούσε ακόμα.

Δός μου, μαμάκι, κρῆς ; φωνάζει και ξαναφονάζει.
'Ο κλέφτης κατάλαβε τότε πως το παιδί έκνητο ήταν ζωτικῶ η διαβόλος. Περνάει λοιπόν στην σούδα την προδιά από το άρσι κι' άγρῆζει να την γρῆξῆ στη φωτιά.

Το παιδί έκλαψε και φωνάζει πάλιν :
— Δός μου, μαμάκι, κρῆς !...

Ο κλέφτης, σάν ψῆθηκε η προδιά κατῆ, τῶ δίνει ἄεσκα μια μ' αντί στο κεφάλι, ληθάει έξω από τη σπηλιά και φτῆγει. *

Σάν βγῆκε ο κλέφτης από την τρύπα, έτοξεσε κατά το ζωρίδι. Το παιδί βγῆκε κι' αυτό έξω από το σπήλιον κι' όλο έκλαψε και τῶρῆζε :

— 'Οζ ! 'Οζ ! Μ' εχτήρησαν !...
'Απάντησε από το σπήλιον, σε 2 - 3 μίλιον άπόσται, εινε τῶ Γεβελιότῶ το φαρμάγι. Το φαρμάγι αυτό εινε κατοικητήριου των δαιμόνων. Καθώς λοιπόν περνούσε ο κλέφτης από τοντά, άκουσε μεγάλο θρόσιμο, και ξεχώρισε μάλιστα μια φωνη να ζῆη :

— Ποιός σε χτύπησε, μορέ ;
— 'Ο Κρωματιστός μου ! αποκρινεται το παιδί.
— Α, σάν χτυπήθηκες μοναχός σου, ίντα να σου κάνω εγώ ; τῶ ξαναει η φωνη.

Τότε το παιδί κατάλαβε τι έόμηνε η λέξις «**Κρωματιστός**» μου» και απάντησε άμείσος :

— Με χτύπησε ο μαμάκις μου τῶ εινε κρῆς στην τρύπα, και να τος πῶ πῶς ζῶτο τῶρῆζῶτος.

Την ίδια στιγμή ο κλέφτης άκουσε ένα τρομερό βρομῆ μέσα στο φαρμάγι, κρῆτος από άβυσσίδες και μια φωνη δυνατή να ζῆη :

— Άλάνο του, μορέ !

'Ο κλέφτης ληθάει τους γκρῆμονός και φτῆγει - φτῆγει. Οι σάβλο του όμως στέκον, αλιντρον άγρια και εμποδίζον τους διαβόλους να τον ληρσώσουν... Σε λίγη ώρα όμως σάει ο ένας σάβλος τον από τα γαμψάματα. Και, λίγο παροακό, σάει κι' ο άλλος. 'Ετσι οι δαιμόνοι, όσο πάν και κτῆνον τον κλέφτη. Μά τη στιγμή αυτή λαλαῖ αζῶσκη ένας άκουσε. Στέκον τότε οι διαβόλοι για μια στιγμή και διασάζον. 'Ο αρχιδιάβολος όμως φωνάζει με τη στιγμή φωνη του :

— Κόκκωνς πετινῶς ήτανε και μη στέκεστε. 'Αλάνο του !...

Σαναριζονται κοντά του οι διαβόλοι και πρώτος από όλους ο αρχιδιάβολος με το δικριόν του. 'Εδῶ τον εχον να τον πῶσιον, όσοστο λαλαῖ αζῶσκη ο μαρῶς πετινῶς. Τότε τα στοιχειά γρῆσαν πίσω στο φαρμάγι ακουώντας :

— Αχ, μορέ γκαμένε, τη γάστρους !... Νά σιωσῶς το μαρῶ πετινῶ ποτῆρῆζε, άλλως θάσσινα τῶρα λιγνμένος !... *

Αυτή την ιστορία την λένε στην Κρήτη για να δείξουν ότι ο κλέφτης δέν χωταίνει ποῦ, όσο κι' αν φῆγῃ, γιατί οι σύντροφοι του οι δαιμόνοι καθονται κοντά του και τῶ τῶρον το ψῆτο.

Λένε ακόμα πως μια φορά ένας διάσιος άνθρωπος έβλεπε κάποιον κλέφτη, εκεί που έρωγε ένα κλειμένο άρσι. Στη ορῆ του, στον δεξιά του ώμο, καθόνανε ένας κόκκωνς, που ήταν βέβαια ο Σατανῆς. Και δταν πήγαινε να βάλλῃ το κρῆς στο σῆμα του, ο κλέφτης, ο κόκκωνς τῶ το άρῆζε και το κατῶανε, χωρῆς ο κλέφτης να το κατάλαβῃ.

Γι' αυτό, δπως ελαμνε, οι κλέφτες εινε αζόρταγοι και άπληστοι !...

Πρώτος απ' όλους ο αρχιδιάβολος με το δικριόν του !...

